
tilki
Kitap

roman

lâl
burak karakuş

ISBN 978-605-5045-92-0
1.Basım, İstanbul, Mayıs 2016
Genel Seri:118 Roman Serisi:12

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Veysel Oğuz
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

l â l

dili değil, yüreği lâl olana…

burak karakuş

Biz sevdik mi yer oluruz
Biz sevdik mi sel oluruz
Biz sevdik mi Lâl oluruz
Biz sevdik mi cân oluruz

"Hz. Mevlana"

İÇİM**DEKİLER**

Bölüm -1 Gölcük

Bölüm -2 Bandırma

Bölüm -3 Bahçe

Bölüm -4 İstanbul

Bölüm -5 Tecrit

"Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Ne kadar uyumuştum bilmiyorum. Dizinde uyumanın verdiği huzurla açmıştım gözlerimi.

- Sonunda dedi, kalkabildin.

Başımda inanılmaz bir ağrı vardı.

-Nasıl oldun? dedi,

-Neyim vardı ki? dedim.

Kafamı taşıyacak halim yoktu. Ne olmuştu bana diye düşünüyordum,

-Bayılmıştın, dedi, hastaneye götürdüler seni. Allah korumuş, arabayı park ettikten sonra bayılmışsın. Ya seyir halindeyken olsaydı? Düşünmek bile istemiyorum, hiç dikkat etmiyorsun kendine.

Hafızamı zorladım o anda. Evet, arabayla fabrikanın otoparkına yanaştığımı hatırlıyordum ama gerisi yok. Etrafıma baktım anlamsızca,

-Neresi burası?

-Şimdi de hafıza kaybı mı yoksa? Evdeyiz işte. Evimizdeyiz!

Evimiz? Seninle ben biz olmuştuk ve bir evimiz mi vardı? Allah'ım ne oluyor böyle! Anlam veremiyorum hiçbir şeye. İçeriden bir ağlama sesi gelmeye başladı,

-Hadi dedi, koca bebek, kaldır başını. Bizimki yine başladı ağlamaya.

Gülümseyerek çıktı odadan. Doğruldum, oturdum, arkasından bakakaldım. Ağlama sesi kesilmişti ki tekrar belirdi kapıda. Bu sefer kucağında bir bebekle!

-Bu kim?

-Oo sen de abarttın ama böyle şaka mı olur. Maher, oğlumuz!

Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Allah'ım neden hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne oluyor bana. Kalktım yerimden, sehpanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdum kendime. İçerken de düşündüm, ne oluyorsa oluyor, yanında ya daha ne istiyorsun! Sus! Tadını çıkartarak anlamaya çalış. Döndüm tekrar oturdum yanına. Kucağındaki melaikeyi bana uzattı.

-Hadi dedi, babası ilgilen biraz. Ben yemek yapıyorum, mutfaktayım.

Ellerim titriyordu kucağıma aldım, tam yüzüne bakıyordum ki açtım gözlerimi!"

Her insanın bir öyküsü var derler
ama şiiri yokmuş…
Ben öykünü yazdım, şiirimse sen!

Bu sabah gözlerimi açtığımda güneş çoktan uyanmıştı. Sanırım fazla uyumuştum uzun zaman sonra ilk defa. Önceki gün akşam iner inmez yummuştum gözlerimi, tabi yine Lâl'in hayaliyle. On yıl oldu hayaliyle uyumaya başlayalı. Bu kadar zamandır tek bir gece dahi hatırlamıyorum ki onu hayal etmeden dalabileyim uykuya. Dürüst olmak gerekirse denedim birkaç kez ama hep uykusuz kaldım o gecelerde. Saçma sapan şeyler düşündüm ama olan hep bana oldu, ertesi günleri zor durdum ayakta. Tabi sadece uyurken değil, gün içerisinde de hep aklımda o vardı. Bir dönem sanki gündüzleri aklıma getirmeyi unutur gibi oldum, hemen çayı şekersiz içmeye başladım. Ben çayı şekersiz içen bir kadın sevdim ve şekersiz çaya katlandıkça Lâl'i sevdim.

Sabah gözlerimi Lâl ile açmıştım ya, acaba o gözlerini ne düşünerek açmıştır, öyle beni düşünmüştür, benimle açmıştır umudu değil bu bendeki, yanlış anlaşılmasın. Düşünmez o öyle şeyler. Benimki sadece kalbimin isteği, küçük bir an olsun aklından geçmiş miyim, düşünmüş mü bir küçük an bile olsa? Yok, hiçbir şey düşünmemiştir, durgun bir gece geçirmiştir, varlığımdan habersiz. Nasıl haberi olsun ki hem, benimki de laf işte. Aramaz, sormaz, yazmaz, etmez. Ama hakkını yememek lazım bu son yılbaşında ilk kez o aradı beni hem de yeni yıla girmeye ramak kala. Hemen açamadım telefonunu, sonra açtım, bu sefer de sesin gelmiyor diye yalan söyledim. Çünkü daha temizleyememiştim gırtlağımı, ağladığımı anlayacak diye korktum bir an. Kapattı, peşine hemen bir daha aradı. O arada ben de hazırlamıştım kendimi. Gayet güzel bir ses tonuyla karşıladım, hal hatır

sormalar, yeni yıl tebriki derken belki de istemsiz olarak dedi "Allah gönlünün muradını versin.!" Hiç bu kadar içten "- Âmin!" dediğimi hatırlamıyorum. Zaten benim âminimden sonra kahkahayı patlattı o da. Ne kadar da çok yakışıyordu ona gülmek. Gözleri kısılırdı gülerken.

Al sana âşık olmam için bir sebep daha.

GÖLCÜK
BÖLÜM 1

Bir büyükşehrin küçük bir ilçesinde doğmuş, ileride başıma gelecekleri bilmeden okumuştum. Bir yaz tatili daha girmiş ve ben en çok Anneannemlerin mahallesinde, arkadaşlarıma kavuşacağım diye sevinmiştim. Bizim evimiz çok da uzak değildi aslında o mahalleye ama yaşım ufaktı, annem pek istemezdi tek gitmemi, bende pek dinlemezdim açıkçası.

O sabah yine erken kalkmıştım, arkadaşlarıma koşmuştum, akşamın alacasına kadar oyunlar oynamıştık. Gün boyu birbirimizi kırıp, kırılmıştık. Akşam olunca vedalaşmadan evlerimize dağılmıştık. O gece o kadar kırılacağımı bilmiyordum. Zaten bilsem vedalaşırdım birer birer hepsiyle akşam ezanında, özellikle de anneannemle, canım anneannem!